

Czwartek, 17 stycznia 2008 r.

4. wzywa Chiny do niewykorzystywania igrzysk olimpijskich w 2008 r. jako pretekstu do aresztowań, nielegalnego przetrzymywania i więzienia dysydentów, dziennikarzy i działaczy na rzecz praw człowieka, relacjonujących przypadki łamania praw człowieka lub demonstrujących przeciwko tym naruszeniom;
5. podtrzymuje opinię, że obawy dotyczące praw człowieka zasługują na dużo większą uwagę podczas przygotowań do igrzysk olimpijskich w 2008 r., i podkreśla konieczność „przestrzegania podstawowych powszechnych zasad etycznych i wspierania pokojowego społeczeństwa dbającego o ochronę godności ludzkiej”, zgodnie z art. 1 i 2 karty olimpijskiej;
6. wzywa Chiny do zreformowania prawa karnego w celu ułatwienia korzystania z wolności wypowiedzi dziennikarzom, pisarzom, wolnym strzelcom, reporterom etc., którzy będą relacjonować światu tak ważne wydarzenie, jakim są igrzyska olimpijskie w 2008 r.; uważa, że reforma taka pozwoli również wyjaśnić zakres stosowania niektórych niejasnych przepisów prawnych (np. art. 105 chińskiego kodeksu karnego) i da światu pozytywny sygnał, że Siedemnasty Narodowy Kongres Komunistycznej Partii Chin utorował drogę ku większemu poszanowaniu odmiennych poglądów;
7. wzywa władze chińskie do zezwolenia, by Hu Jia i wszyscy pozostali dysydenci przebywający w areszcie otrzymali w razie potrzeby pomoc medyczną, i do wzięcia pod uwagę, że więzienie w niewłaściwych warunkach może wpłynąć na pogorszenie się ich zdrowia;
8. wzywa władze chińskie do zamknięcia tak zwanych czarnych więzień, utworzonych w celu zatrzymania „prowokatorów” przed rozpoczęciem igrzysk olimpijskich w 2008 r.;
9. wzywa Radę Unii Europejskiej do podjęcia działań w stosunku do władz chińskich w związku z aresztowaniem Hu Jia oraz zniknięciem w dniu 22 września 2007 r. Gao Zhishenga, uznanego prawnika walczącego o prawa człowieka i przyjaciela Hu Jia, który zwrócił uwagę na trudną sytuację wielu tysięcy obrońców praw człowieka, więzionych obecnie w Chinach;
10. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących, prezydentowi i premierowi Chińskiej Republiki Ludowej oraz Międzynarodowemu Komitetowi Olimpijskiemu.

Sytuacja w Demokratycznej Republice Konga i gwałt jako zbrodnia wojenna

P6_TA(2008)0022

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga i gwałtu jako zbrodni wojennej

(2009/C 41 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie łamania praw człowieka w Demokratycznej Republice Konga (DRK),
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności we wschodniej części kraju, oraz jej wpływu na sytuację w regionie,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego przyjęty w 1998 r., a w szczególności jego art. 7 i 8, które wymieniają gwałt, niewolnictwo seksualne, przymusową prostytutkę, wymuszoną ciążę i przymusową sterylizację oraz jakiegokolwiek inne formy przemocy seksualnej jako zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne oraz zrównują je z pewną formą tortur i poważną zbrodnią wojenną, niezależnie od tego, czy czyny te popełniane są w sposób systematyczny w trakcie konfliktów międzynarodowych lub wewnętrznych,

Czwartek, 17 stycznia 2008 r.

- uwzględniając dwudzieste czwarte sprawozdanie Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych na temat misji Organizacji Narodów Zjednoczonych do Demokratycznej Republiki Konga z dnia 14 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając oświadczenie misji Organizacji Narodów Zjednoczonych do Demokratycznej Republiki Konga z dnia 27 lipca 2007 r.,
 - uwzględniając dokument opublikowany w październiku 2007 r. przez Human Rights Watch zatytułowany „Renewed Crisis in North Kivu” („Zaognienie kryzysu w Kivu Północnym”),
 - uwzględniając dokument opublikowany w marcu 2005 r. przez Human Rights Watch zatytułowany „Seeking Justice: The Prosecution of Sexual Violence in the Congo War” („Dążenie do sprawiedliwości: ściganie przypadków przemocy seksualnej podczas wojny w Kongu”),
 - uwzględniając sprawozdanie Amnesty International za rok 2007,
 - uwzględniając finansowany przez ONZ plan działań humanitarnych na rzecz Demokratycznej Republiki Konga na rok 2008 z dnia 11 grudnia 2007 r.,
 - uwzględniając analizy i informacje z zakresu pomocy humanitarnej przekazane w dniu 13 grudnia 2007 r. przez Biuro ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wojna i niepokoje we wschodniej części DRK wywołały falę aktów przemocy o niespotykanej skali wobec kobiet ze strony uzbrojonych grup rebeliantów, jak również sił rządowych, policyjnych oraz wojska,
- B. mając na uwadze, że kobiety we wschodniej części DRK są nieustannie atakowane na niespotykaną skalę oraz mając na uwadze, że zdaniem Podsekretarza Generalnego ONZ ds. Humanitarnych DRK odnotowuje najwięcej przypadków przemocy seksualnej na świecie,
- C. mając na uwadze gwałty popełniane w obozach dla uchodźców wewnętrznych, w których wielu mieszkańców szuka schronienia przed walkami, które tylko w 2007 r. zmusiły do opuszczenia domów i wiosek ponad 400 000 osób,
- D. mając na uwadze, że zdaniem Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ w DRK okrucieństwa popełniane na kobietach obejmują często gwałt, gwałt zbiorowy, niewolnictwo seksualne oraz morderstwo oraz mają daleko idące konsekwencje, niszcząc kobiety fizycznie i psychicznie,
- E. mając na uwadze, że, zgodnie z danymi planu działań humanitarnych na rzecz DRK na rok 2008, w 2007 r. zgłoszono 32 353 przypadki gwałtu, co najprawdopodobniej stanowi tylko ułamek całkowitej liczby,
- F. mając na uwadze rezolucję nr 1325 (2000) Rady Bezpieczeństwa ONZ, która podkreśla, że wszystkie państwa są odpowiedzialne za zakończenie bezkarności i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych, włącznie z przestępstwami związanymi z przemocą seksualną i inną przemocą wobec kobiet i dziewcząt,
- G. mając na uwadze, że gwałt wydaje się być używany jako sposób na upokorzenie kobiet przed ich rodzinami i społecznościami, a co za tym idzie, zniszczenie integralności, ducha i spójności tych wspólnot,
- H. wyrażając zaniepokojenie, że kobiety i dziewczęta będące ofiarami gwałtu cierpią z powodu powszechnej dyskryminacji społecznej i odrzucenia przez ich rodzinę i wspólnotę, podczas gdy oprawcy są bezkarni, co stanowi dodatkowy powód zgłaszania przez ofiary jedynie części przypadków gwałtu,
- I. wyrażając głęboki niepokój z powodu niedostosowania wysiłków w zakresie przeprowadzania śledztw w sprawach dotyczących tego rodzaju zbrodni, braku środków ochronnych dla świadków, ofiar i rodzin ofiar, braku informacji na temat przypadków i odpowiedniej opieki medycznej dla ofiar,

Czwartek, 17 stycznia 2008 r.

- J. mając na uwadze, że przyjęte przez parlament DRK w 2006 r. nowe prawo w zakresie przemyocy seksualnej, którego celem było przyspieszenie rozpatrywania spraw o gwałt i zaostrzenie kar, nie odniosło jak dotychczas oczekiwanych skutków,
- K. mając na uwadze wspólne oświadczenie Ruandy i DRK, podpisane w Nairobi w dniu 10 grudnia 2007 r., wzywające do znalezienia wszechstronnego rozwiązania kwestii obecności grup zmilitaryzowanych w Kiwu, które są odpowiedzialne za przemoc seksualną i inne przypadki łamania praw człowieka,
- L. mając na uwadze, że wiele lat konfliktu zbrojnego pociągnęło za sobą bezpośrednio i pośrednio 4 miliony ofiar bezpośrednich i pośrednich i spowodowało opuszczenie przez co najmniej 1,5 miliona osób, w większości kobiety i dzieci, ich domostw, jak również zniszczenie społeczno-gospodarczej infrastruktury DRK,
1. zdecydowanie potępia stosowanie gwałtu jako broni w walce i przypomina, że Międzynarodowy Trybunał Karny ma jurysdykcję w takich przypadkach, podobnie jak DRK;
 2. domaga się w szczególności, aby winni przypadków przemyocy seksualnej wobec kobiet byli zgłaszani na policję, identyfikowani, ścigani i karani zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym;
 3. wzywa rząd DRK, aby położył kres bezkarności i wdrożył nowe prawo przyjęte przez swój parlament, które piętnuje przemoc seksualną i przewiduje zaostrzenie kar dla oprawców;
 4. wzywa wspólnotę międzynarodową do podjęcia wszelkich koniecznych kroków w celu wsparcia właściwych władz krajowych w zakresie ścigania takich przypadków i pociągania winnych do odpowiedzialności;
 5. wzywa UE do przyznania znacznych funduszy na zapewnienie pomocy medycznej, prawnej i socjalnej ofiarom wykorzystywania seksualnego i upodmiotowić kobiety i dziewczęta w celu zapobiegania dalszemu wykorzystywaniu seksualnemu;
 6. wzywa wszystkie siły biorące udział w walkach na wschodzie DRK do poszanowania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, zaprzestania wszelkich ataków wobec kobiet i innej ludności cywilnej i umożliwienia agencjom pomocy humanitarnej zapewnienia pomocy ofiarom;
 7. domaga się od UE i ONZ formalnego uznania gwałtu, wymuszonej ciąży, niewolnictwa seksualnego i wszelkich innych form przemyocy seksualnej za zbrodnie przeciwko ludzkości, poważne zbrodnie wojenne, jak również formę tortur, niezależnie od tego, czy czyny te popełniane są w sposób systematyczny;
 8. wzywa wszystkie państwa członkowskie należące do ONZ, które wysłały personel na misję pokojową ONZ do DRK, do zbadania wszelkich skarg dotyczących wykorzystywania seksualnego, szczególnie w odniesieniu do nieletnich, oraz do jak najszybszego postawienia przed sądem sprawców tych czynów; w związku z tym domaga się wzmocnienia mandatu misji pokojowej ONZ w zakresie ochrony ludności cywilnej przed przemocą na tle seksualnym;
 9. wzywa ONZ, Unię Afrykańską, UE i pozostałych partnerów DRK do podjęcia wszelkich możliwych kroków w celu wdrożenia skutecznego mechanizmu monitorowania i dokumentowania przemyocy seksualnej w DRK oraz zapewnienia kobietom skutecznej i odpowiedniej pomocy oraz ochrony, szczególnie tym przebywającym na wschodzie kraju;
 10. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wywołanego przemocą seksualną ogromnego eksodusu ludności z obszarów wiejskich i podkreśla, że powtarzalność przypadków przemyocy na tle seksualnym, jak również ogólna „kultura przemyocy seksualnej”, niszczy wszelkie związki społeczne i stanowi prawdziwe zagrożenie dla państwa;
 11. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie konferencji na temat pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w Gomie (w Kiwu Północnym) i wyraża nadzieję, że zaprzestanie wrogich działań w trakcie trwania konferencji jest pierwszym krokiem w kierunku zbudowania zaufania pomiędzy walczącymi stronami; wzywa uczestników do podjęcia kwestii przemyocy seksualnej wobec kobiet i dziewcząt oraz zobowiązania się do pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności;

Czwartek, 17 stycznia 2008 r.

12. wzywa Komisję do zapewnienia wsparcia, w tym pomocy finansowej, organizatorom konferencji pokojowej w Kiwu, aby umożliwić społeczeństwu uczestnictwo w poszukiwaniu trwałych rozwiązań;
13. wzywa rząd DRK i misję ONZ w DRK do zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa członkom organizacji humanitarnych;
14. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, rządów państw członkowskich, rządowi Demokratycznej Republiki Konga i krajów regionu Wielkich Jezior, instytucjom Unii Afrykańskiej i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

Egipt

P6_TA(2008)0023

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Egipcie

(2009/C 41 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie partnerstwa euro-śródziemnomorskiego,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie poważnych wydarzeń, zagrażających istnieniu wspólnot chrześcijan i innych wspólnot religijnych⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację barcelońską z listopada 1995 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2003 r. w sprawie wzmocnienia działań UE w dziedzinie praw człowieka i demokratyzacji wobec partnerów śródziemnomorskich — wytyczne strategiczne (COM(2003)0294,
- uwzględniając pierwszą konferencję Euro-śródziemnomorskiej sieci ds. praw człowieka w Kairze w dniach 26-27 stycznia 2006 r.,
- uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka,
- uwzględniając art. 19 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ ratyfikowanego przez Egipt w 1982 r.,
- uwzględniając międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając program roboczy przyjęty na szczycie głów państw i rządów w Barcelonie w listopadzie 2005 r.,
- uwzględniając konkluzje piątej Konferencji europejskich przewodniczących parlamentów przyjęte w dniu 26 listopada 2005 r. w Barcelonie,
- uwzględniając rezolucje przyjęte przez Euro-śródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne (EMPA) w dniu 27 marca 2006 r. oraz deklarację jego przewodniczącego,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0542.